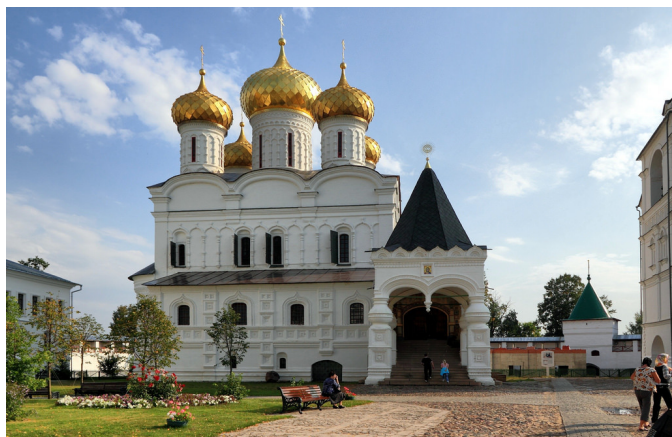

Lazăr și bogatul

Scris de Arhiep. Andrei Rimarenko
Luni, 29 Octombrie 2018 22:16

Frați și surori, ați observat cum Sfânta Biserică ne spune deja de foarte mult timp despre Cuvântul lui Dumnezeu? Prin Cuvântul Său, Hristos a potolit marea, a vindecat sluga sutașului și fiica femeii canaanite, l-a înviat pe fiul văduvei din Nain și a hrănit 5000 de oameni cu cinci pâini. Prin Cuvântul Său, a avut loc pescuirea minunată. Și chiar în Evanghelia de astăzi se vorbește despre Cuvântul lui Dumnezeu. „Zis-a Domnul: Era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vison, veselindu-se în toate zilele în chip strălucit. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea înaintea porții lui, plin de bube, poftind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; dar și câinii venind, lingeau bubele lui.” (Lc. 16:19-21).

Și mai departe ne dezvăluie că dincolo de mormânt se află veșnicia. Bogatul – în iad și în chinuri, iar Lazăr – în sânul lui Avram. Această pericopă evanghelică se încheie cu următoarele cuvinte: „Au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei. Iar el a zis: Nu, părinte Avraame, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi. Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de proroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva din morți. (Lc. 16:31).

Vedeți cât de important este Cuvântul lui Dumnezeu: soarta noastră veșnică depinde de ascultarea Sa. Deși bogatul nu a făcut nimic rău, el nu trăiește după Cuvântul lui Dumnezeu, și a pierit. Dar Lazăr a trăit după Cuvântul lui Dumnezeu și a fost mântuit. Cuvântul lui Dumnezeu are puteri minunate de a trezi sufletul unui păcătos. Nu vă voi explica cum se întâmplă acest lucru, ci vă voi povesti o întâmplare din St. Petersburg.

În acel oraș locuia o familie formată dintr-o bunică și un nepot. Nepotul făcea parte din Garda Imperială. Părinții săi, care erau magnați, incredibil de bogați, milionari, au murit când el era încă tânăr, iar bunica le ținea locul. Vladimir, așa îl chema pe ofițer, deși era tânăr, a devenit sătul de tot ceea ce îi putea oferi la vremea aceea viața de bogătaș rus. Precum bogatul din parabola de azi, își petrecea viața în distracții și petreceri. Avea o inimă bună, iar prietenii săi îl iubeau ca pe cineva de la care puteau obține întotdeauna ceea ce doreau. Pentru el nu exista

cuvântul „nu”.

Dar într-o zi, bunica l-a chemat pe Vladimir și i-a spus: „Vladimir, după moartea mea nu vei mai avea pe nimeni. Prietenii tăi te vor jupui de tot și vei muri singur și nefericit. Însoară-te.”

Vladimir i-a răspuns: „Bine, bunico, mă voi însura.”

Bunica i-a găsit o logodnică – o prințesă dintr-o familie ruinată. Vladimir a dansat cu ea de două sau de trei ori la baluri și a cerut-o în căsătorie. Iar apoi, pentru că nunta fusese programată abia după sărbătorile de iarnă, iar viața lui Vladimir și-a continuat cursul ei obișnuit, cu chefuri și desfrâu, luat repede nu mai era în stare nici măcar să-și amintească numele ei. Iar dacă ar fi întâlnit-o pe stradă, probabil că nu ar fi recunoscut-o.

Pe măsură ce nunta se apropia, sufletul său devenea din ce în ce mai neliniștit. Și în sfârșit a venit a doua zi după Bobotează. A trebuit să meargă la ofițerul superior pentru a-și primi leafa și vacanța pentru luna de miere. Era pentru prima oară când ieșea în St. Petersburg la o oră așa de matinală și mai ales fără să fie amețit. De obicei, când apărea pe străzile orașului la astfel de ore sau chiar mai devreme, se întâmpla după o noapte petrecută în cea mai cruntă depravare, iar atunci de regulă era adormit, indiferent la ce se întâmpla în jurul său. Dar astăzi, ca pentru prima oară, vedea St. Petersburgul în timp ce oamenii munceau. Totul îi lăsa impresia de seriozitate specifică afacerilor dintr-un mare oraș. Dar sufletul său era greu ca și cum un pietroi l-ar fi apăsător, ceva neobișnuit de serios și foarte asemănător cu rigoarea afacerilor: căsătorie, viață de familie, obligații pe care nu le-a avut și de care nu a știut vreodată.

Odată ajuns la birou, și-a primit hârtiile și banii. Portofelul îi era plin de monede de aur. A ieșit afară deoarece dorea să se fie singur și să se plimbe. I-a cerut birjarului să meargă pe lângă el pe stradă, în timp ce el a luat-o pe jos. Fără să-și dea seama, a ajuns la catedrala Icoanei Maicii Domnului din Kazan. Chiar atunci a bătut clopotul. Și pentru prima oară, s-a simțit tras să intre în biserică. Bineînțeles că fusese la slujbe religioase, la paraclise și parastase, însă doar pentru că asta i se cerea, conform statutului său social. Dar acum o nevoie sufletească s-a făcut simțită. Catedrala era scufundată într-un semiîntuneric odihnitor, dar icoana făcătoare de minuni lumina pur și simplu strălucitor. În pofida iernii, înăuntru erau crini. Încă nu se terminase de citit acatistul. Se cântau psalmi, era o mulțime de lumânări și candelile și din ce în ce în mai mulți oameni – rugându-se, plângând. Vladimir a înghețat. Nu se mai rugase de foarte, foarte multă vreme. Tot ceea ce a putut spune a fost: „O, Maica Domnului! Mă îndrept spre un punct de răscruce în viața mea. Dacă e să fie așa, ajută-mă. Dar dacă toate acestea nu sunt necesare,

Lazăr și bogatul

Scris de Arhiep. Andrei Rimarenko
Luni, 29 Octombrie 2018 22:16

atunci oprește-le”. Și în momentul acela, chiar el și-a dat seama că nu astfel trebuie să te rogi, că nici măcar nu știe cum să se roage.

Dintr-odată cineva i-a atins cu grijă mâneca. Era o cerșetoare cu un copil în brațele sale. „Domnule, ajutați-mă”, a șoptit ea.

A băgat mâna în buzunar a scos portofelul său imens și i l-a înmănat. Din cauza greutateii, femeia aproape că l-a scăpat.

„Domnule”, a exclamat ea, „nu-l pot lua căci oamenii vor spune că l-am furat.”

„Nu-ți fie frică, căci cartea mea de vizită e înăuntru. Spune că eu ți l-am dat.”

„Domnule, dar cum rămâne cu dumneavoastră? Dați totul...și cum dumneavoastră ce veți face?”

„Nu înțelegi, eu am totul, nu mai am nevoie de nimic.”

„Bine, îl voi lua. Dar să știți ceva: salvați două vieți – a mea și a copilului. Cum vă pot răsplăti bunătatea?”

„Știi ceva? Da, mă poți ajuta. Eu nu știu cum să mă rog, dar am nevoie de o rugăciune, chiar acum, pentru sufletul meu. Altfel, voi pieri.” S-a uitat la el cu o privire lungă, plină de milă. S-a înclinat și a dispărut în mulțime.

Dar apoi a văzut-o din nou. S-a apropiat de Icoana Făcătoare de Minuni, a așezat copilul pe una din treptele din fața icoanei și a început să se roage și să facă metanii. Lacrimile șiroiau pe fața ei palidă. Pe spinarea lui Vladimir a trecut un fior. A înțeles că era o rugăciune pentru el. A

Lazăr și bogatul

Scris de Arhiep. Andrei Rimarenko
Luni, 29 Octombrie 2018 22:16

ieșit rapid din biserică, a mers mai departe puțin până când a ajuns pe strada Marea Konushenna. După semănturicul din catedrală, soarele luminos, oglindit pe zăpada albă, l-a orbit. Dintr-odată a simțit o durere puternică în ochi, apoi în cap, după care și-a pierdut cunoștința.

Când și-a venit în simțuri, și-a dat seama că se află pe o masă îmbrăcat în uniforma sa din garda imperială. Căzuse într-un somn letargic iar acum începea să se trezească. Încă nu se putea mișca, nu își putea deschide ochii, dar auzea totul. Doar că el credea că a murit, și tot ceea ce auzea primea ca și cum ar fi fost mort. Și toți cei din jurul său credeau că a murit și îl pregăteau pentru groapă.

Iar acum vedea partea cealaltă a vieții sale. A auzit două voci – un bărbat și o femeie. Bărbatul spunea: „De dragul aparențelor, puneți batista la ochi. La urma urmelor a fost logodnicul tău.”

Iar femeia a răspuns: „Tată, știi cât l-am urât și disprețuit. Doar datoriile tale m-au făcut să spun da acestei căsătorii. Nu mai pot continua această șaradă.”

Apoi s-au apropiat prietenii lui. Toți îi erau îndatorați. „Cât mă bucur că s-a dus Vladimir, și că nu mai trebuie să-i plătesc înapoi ceea ce bunul de el mi-a dat.”

Și astfel, din ce în ce mai mult din ipocrizia vieții pe care o ducea i-a fost arătat. Lacrimile unei singure persoane erau sincere. Dacă ea, care i-a fost mamă și tată, plângea în hohote.

Apoi au început să citească din Psaltire. Înainte, nu înțelegea psalmii, dar acum fiecare cuvânt îi încânta sufletul său trezit la viață. Toată profunzimea milei lui Dumnezeu i s-a arătat. Adevărul lui Dumnezeu stătea împotriva minciunilor umane. Și apoi, a auzit o mișcare. A înțeles că au venit preoții și au început slujba de parastas. Și când au început să cânte „cu sfinții odihnește” și când i-au ridicat trupul să-l pună în coșciug, și-a recăpătat suflul și conștiința și a început să miște. De frică, cei care au țineau coșciugul l-au scăpat pe jos și au fugit din cameră. Vladimir a rămas singur. Dar acum nu mai era același. În mijlocul camerei stătea Vladimir cel înviat. Când lucrurile s-au liniștit, și-a împărțit toată averea. Jumătate i-a dat logodnicei sale, iar restul la săraci. Și a șters toate datoriile. La puțină vreme după, s-a călugărit, iar viața sa ascetică și-a sfârșit-o ca arhimandrit al mănăstirii Kostroma.

Lazăr și bogatul

Scris de Arhiep. Andrei Rimarenko
Luni, 29 Octombrie 2018 22:16

Astfel îl învie pe om Cuvântul lui Dumnezeu!